

Ani brány pekel nás nepřemohou.

Pro Tajemství Bible zpracoval Ladislav Hodač

2. List Timoteovi 4:1-5 „¹Zapřisáhám tě před Bohem a před Kristem Ježíšem, který bude soudit živé i mrtvé, až přijde nastolit své království: ²Hlásej Slovo, buď připraven vhod i nevhod, usvědčuj, napomínej, povzbuzuj a vyučuj s nejvyšší trpělivostí. ³Přijde totiž doba, kdy lidé nestrpí zdravé učení, ale budou se podle vlastních chutí obklopotvat učiteli, kteří jim budou lechtat sluch. ⁴Odvrátí uši od pravdy a uchýlí se k bájím. ⁵Ty však buď ve všem střízlivý, snažej útrapy, konej dílo kazatele evangelia, naplň svou službu. „“

Apoštol Pavel nabádá svého žáka Timotea, aby hlásal Slovo pravdy, tedy Boží slovo. Stejnou metodu používal Kristus, když vysvětloval svým posluchačům pravdu o Bohu Otci a Jeho království. Pouze Boží slovo dokáže uspokojit potřeby hříchem poznamenaných a zeslabených lidí. Lidské filosofie, tradice a povrchní příběhy možná na chvíli zaujmou, ale nedokážou trvale uspokojit duchovní potřeby hříšného člověka, který zápasí s každodenními výzvami života.

Před pěti sty lety, když začala protestantská reformace, tak byla kazatelna v protestantských sborech postavena doprostřed místnosti. V katolických kostelech je kazatelna na straně u zdi a v prostředku místnosti je oltář. To jasně ukazuje na to, co bylo pro kterou stranu více důležité. Dnes je v mnoha progresivních sborech opět kazatelna odstraněna, protože způsobuje podle některých lidí překážku mezi posluchačem a řečníkem. Je to pak podobné jako v divadle. A tak se z mnoha kazatelů stávají herci na podiu. To co dnes potřebuje svět slyšet je hlásání Božího slova.

Chtěl bych se teď zaměřit na další text.

Matouš 16:15-18 „¹⁵A za koho mě máte vy?‘ zeptal se. ¹⁶Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!‘, odpověděl mu Šimon Petr. ¹⁷Blaze tobě, Šimone, synu Jonášův‘, řekl mu na to Ježíš. ‚Tohle ti totiž nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích. ¹⁸A já ti říkám, že jsi Petr a na té skále postavím svou církev a brány pekel ji nepřemohou.‘“

Zaměříme se nyní na část textu „a brány pekel ji nepřemohou.“ Ježíš zde jasně zdůrazňuje aspekt konfliktu. Hovoří o bránách pekel, jako by měl na mysli hlavní centrálu moci zla. Tedy centrum satanovy moci. Ale tato moc nepřemůže Boží církev. Samozřejmě mnozí si dnes myslí, že důležitou osobou v tomto textu je Petr. Ta skála, o které je řeč, je ovšem Kristus a to bylo křesťanům jasné až do čtvrtého století. Pak se to ovšem změnilo. To zde nebudeme řešit.

Kristus zde mluví o konfliktu mezi silami dobra a zla. Každý člověk, který se rozhodne ve svém životě přijmout Krista, se stane terčem nepřítele spasení, protože za každého člověka, který unikne jeho moci, bude muset satan trpět. Jako Boží děti jsme tedy součástí duchovní války na život a na smrt. Jedná se o válku o mysl člověka. Měli bychom se snažit, abychom již neprohráli ani jednu bitvu, protože satanovým smyslem života je podvádět, zabíjet a ničit lidi.

Jan 10:10 „Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a ničil; já jsem přišel, aby měly život - život v plnosti.“

Lukáš 22:31 „Šimone, Šimone, hle, satan si vyžádal, aby vás třibil jako pšenici.“

Stejně jako si satan v dávných dobách od Boha vyžádal, aby směl pokoušet a tříbit Joba, tak si nyní vyžádal všechny Kristovy učedníky. Jidášovo srdce si již pro sebe získal. Také Petr, který sliboval svému mistru, že s ním půjde i na smrt, ho v rozhodujícím okamžiku zapřel a zradil. Bylo to v době, kdy Ježíš stál před Kaifášem jako terč všeobecného posměchu, urážek a krutého zacházení. Petr netušil, že v této situaci vyjde najevo kým ve skutečnosti je. S hrůzou si v tom okamžiku uvědomil, jak je nevděčný, neupřímný, pokrytecký a prolhaný. Problém většiny z nás, kteří se snaží následovat Ježíše

Krista je stejný, jaký měl Petr. Máme o sobě mylnou představu. To, jací ve skutečnosti jsme a jakou víru máme, se projeví v krizové situaci.

Zajímavé ale je, že i Ježíš tříbí svůj lid. Jan křtitel říká v **Matoušově evangeliu 3:7-12** „⁷Když ale uviděl, že se k němu přichází pokřtít mnoho farizeů a saduceů, řekl jim: „Plemeno zmijí, kdo vám ukázal, jak utéct před přicházejícím hněvem? ⁸Začněte nést ovoce odpovídající vašemu pokání. ⁹A nemyslete, že si můžete říkat: ›Máme otce Abrahama‹. Říkám vám, že Bůh je schopen Abrahamovi vzbudit potomky z tohoto kamení! ¹⁰Sekera je už napřažená ke kořeni stromů. Každý strom, který nenese dobré ovoce, bude vyťat a vhozen do ohně. ¹¹Jistě, já vás křtím vodou k pokání, ale ten, který přichází po mně, je silnější než já. Jemu nejsem hoden ani zout sandály. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. ¹²Už má lopatu v ruce a vyčistí svůj mlat. Svou pšenici shromáždí do obilnice, ale plevy bude pálit neuhasitelným ohněm!“

Jan učitelům Izraele otevřeně řekl, že svou pýchou, sobectvím a krutostí dokazují, že jsou spíš plemenem zmijí a kletbou pro svůj lid, než dětmi spravedlivého a poslušného Abrahama. Ve světle poznání, které od Boha přijali, byly horší než pohané, nad které se tolik povyšovali. Hodnota stromu nezávisí na jeho jménu, ale na plodech. Pokud ovoce nemá žádnou cenu, musí být strom vyťat a hozen do ohně. Jan hlásal, že to, jak Židé před Bohem obstojí, závisí na jejich povaze a životě, ne na jejich vyznání. Pokud nežijí v souladu s Božím zákonem, nejsou Božím lidem. Jan hlásal, že všichni, kdo vejdou do Kristova království, dokážou svoji víru a budou činit pokání. V Jejich životě se bude projevovat laskavost, čestnost a věrnost. Zastanou se bezbranných, budou příkladem čistoty a soucitu. V jejich každodenním životě se bude projevovat spravedlnost, milosrdenství a Boží láska. Jinak by byli jako plevy, které se hází do ohně.

Prorok Izaiáš ohlásil, že Pán očistí svůj lid od nepravosti „⁴duchem soudu, duchem žhoucím“. Hospodin Izraeli pravil: „²⁵Obrátím na tebe svou ruku, vytavím tvou strusku, jako louhem odloučím všechny tvé přimíšeniny.“ **Izaiáš 4:4 a 1:25.**

V listu **Židům 12:29** se dočteme: „**Náš Bůh je pro každý hřích oheň stravující.**“ Duch svatý spaluje hřích v každém, kdo se podřizuje jeho moci. Pokud však lidé setrvávají v hříchu, ztotožňují se s ním. Boží sláva, která ničí hřích, zničí nakonec i je.

Jan 5:24–25 „²⁴Amen, amen, říkám vám: Kdo slyší mé slovo a věří Tomu, který mě poslal, má věčný život a neprijde na soud, ale již přešel ze smrti do života. ²⁵Amen, amen, říkám vám: Přichází chvíle, a už je tu, kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna a ti, kteří uslyší, budou žít.“

Jinými slovy řečeno, Ježíš svým posluchačům, kteří byli duchovně mrtví říká, že pokud mu věří, slyší a činí Jeho slova, budou mít věčný život. A stejně tak i dnes bude každý člověk, který slyší a jedná podle Kristových slov žít věčně. Je ovšem smutné, že mezi všemi posluchači Božího slova ve všech generacích byli lidé, kteří budou ztraceni. Vliv každého člověka na jiného člověka je buďto k věčnému životu, nebo věčné smrti.

Když je člověk znovuzrozen a přijal Ježíše jako svého spasitele, tak se vše radikálně mění. Kdo se stal Božím dítětem, tak opustil satanovo království temnoty a smrti a přešel do Ježíšova království života v plnosti.

List Koloským 1:13–14 „¹³On nás vysvobodil z nadvlády temnoty a přenesl do království svého milovaného Syna, ¹⁴v němž se nám dostalo vykoupení, totiž odpuštění hříchů.“

Uvědomujeme si, že jsme byli přeneseni do království spravedlnosti Božího syna?

2. List Korintským 5:17 „Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Staré pominulo - hle, je tu nové!“

Jsme všichni opravdu nové stvoření? A nebo to máme, jako je to psáno v listu **Římanům 7:15** „Sám nerozumím tomu, co dělám; vždyť nedělám to, co chci, ale to, co nenávídím.“

Tedy jednou v říši satana a pak zase v říši Krista. Ovšem v **1. Listu Janově 3:8–10** je psáno: „⁸Kdo páchá hřích, je z ďábla, neboť ďábel od počátku hřeší. Proto se ukázal Boží Syn, aby zrušil skutky ďábla. ⁹Kdo se narodil z Boha, nepáchá hřích, neboť v něm zůstává Boží símě; nemůže hřešit, protože se narodil z Boha. ¹⁰Podle toho se poznají děti Boží a děti ďábla: kdo nežije spravedlivě a nemiluje svého bratra, není z Boha.“

Každý křesťan je psaným dopisem Boha pro své okolí. **2. List Korintským 3:2–3** „²Vy jste náš list napsaný v našich srdcích, list, který všichni mohou znát a číst. ³Je přece zjevné, že jste Kristův list vzniklý naší službou, napsaný ne inkoustem, ale Duchem živého Boha, ne na kamenných deskách, ale na deskách lidských srdcí.“

Kdyby se lidé zbavili všech těch různých lidských tradic a obřadů, ale i všech ostatních aktivit, které odvracejí pozornost od Božího slova, tak by se více vystavili Božímu slovu a představitost člověka by byla vedena Duchem Božím a ten by je mohl více a více proměňovat k obrazu Krista. Boží slovo je totiž Boží moc.

List Římanům 1:16 „Nestydím se za evangelium - vždyť je to Boží moc ke spasení každého, kdo věří, předně Žida, ale i Řeka.“

Tam, kde evangelium najde věřící srdce, tak odstraní všechny překážky, které brání spáse člověka. Apoštol Pavel to znal ze své vlastní zkušenosti. Znal Boží moc a byl svědkem, jak působí v životech lidí.

1. List Korintským 1:17–18 „¹⁷Kristus mě totiž neposlal křtít, ale kázat evangelium, a to bez moudrých řečí, aby snad nebyl zmařen Kristův kříž. ¹⁸Ano, pro ty, kdo spějí k záhubě, je poselství kříže bláznovstvím, ale pro nás, kdo docházíme spásy, je to Boží moc.“

Tato moc ale působí pouze ve prospěch těch, kteří ji akceptují, a tomu se říká víra. Pavel byl ochoten položit za svoji víru v Krista svůj život. Dalo by se říci, že hořel láskou ke svému Spasiteli.

1. List Korintským 2:2, 4-5 „²Rozhodl jsem se totiž neznat mezi vámi nic než Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného. ⁴Mé poselství a kázání nespočívalo v přesvědčivých a moudrých řečech, ale v prokázání Ducha a jeho moci, ⁵neboť jsem nechtěl, aby se vaše víra zakládala na lidské moudrosti, ale na Boží moci.“

Když i my budeme hořet láskou ke Kristu, tak jako Pavel, tak to lidé uvidí a i oni budou zasaženi nadšením a láskou k Ježíši. Ale aby to tak mohlo být, musíme sedět u nohou Krista každý den a učit se od něho, aby mohla být láska k Němu každý den znovu obnovena.

Takový křesťan se pak stává novým stvořením a je nebezpečný pro satanovo království temnoty, protože žije a jedná tak jako Ježíš. Bůh pak takového křesťana vyzbrojí duchovní autoritou v Ježíšově jménu. A Kristus pak sídlí v nitru takového člověka.

List Koloským 1:27–29 „²⁷Jim, a to i mezi pohany, se Bůh rozhodl svěřit bohatství tohoto slavného tajemství: Kristus je ve vás! Ta naděje slávy! ²⁸Jeho kázeme: ve vši moudrosti napomínáme a učíme každého člověka, abychom každého člověka přivedli k dokonalosti v Kristu. ²⁹To je to, oč usiluji a bojuji veškerou silou, kterou On ve mně mocně působí.“

Je zřejmé, že Božím plánem je, aby Jeho lid pronikal hlouběji do tajemství Boží moudrosti za pomoci Svatého Ducha, a to pak způsobí, že Bůh promění jejich hříšné sklony. Výsledkem pak bude Kristu podobný charakter. Jinými slovy řečeno, Kristus v nitru člověka zničí každou hříšnou závislost, která ho

zotročovala a tím se stane svobodnou bytostí. Je osvobozen od otroctví, do něhož ho satan uvrhl. Satan pak bude podle přesně promyšlených plánů a strategie ušité na míru, dělat vše pro to, aby takového člověka zastavil a zničil. Boj mezi silami dobra a zla je neúprosný. Neustále se obě strany snaží zaujmout a kontrolovat každého člověka. Ti, kteří jsou pod Boží kontrolou a jsou ovlivňováni nebeskými anděly, dokážou rozpoznat důmyslné plány neviditelných mocností zla. Lidé, kteří touží žít v harmonii s vládou nebes, by se měli snažit ze všech sil činit Boží vůli. Satanovi a jeho padlým andělům by ve svých životech neměli dát žádný prostor. Pokud ale nebudeme neustále na stráži, nepřítel nás přemůže. Proto je nutné obléci si celou Boží výzbroj.

List Efeským 6:11–17 „¹¹Oblečte si celou Boží zbroj, abyste se mohli postavit d'ábovým úkladům. ¹²Náš zápas totiž není proti krvi a tělu, ale proti vládám, mocnostem a světovládcům přítomné temnoty, proti duchovním silám zla v nebeských sférách. ¹³Vezměte si celou Boží zbroj, abyste ve zlý den mohli odolat, všechno splnit a zůstat stát. ¹⁴Stůjte přepásáni na bedrech pravdou, oblečení pancířem spravedlnosti a ¹⁵obuti připraveností kázat evangelium pokoje. ¹⁶Nadto vždy třimejte štít víry, jímž budete moci uhasit všechny ohnivé šípy toho zlého. ¹⁷Vezměte si také přilbu spasení a meč Ducha, jímž je Boží slovo.“

Tato Boží zbroj není nic, co by mohl zhotovit člověk. Všechno dává k dispozici Bůh. Po nás pouze chce, abychom si ji oblékli, abychom byli vůbec schopní odvážně bojovat. Bez této výzbroje jsme proti tomuto nepříteli z neviditelného světa bezmocní. To jakým způsobem byl Kristus satanem pokoušen na poušti, ukazuje, jak rafinovaně d'ábel pracuje. Vždy se zaměřuje na nejslabší, nebo nejzranitelnější místo u člověka. Pán nás ale poctil tím, že s námi počítá jako se svými vojáky. Poctivost, pravdomluvnost a morálně čistý život je podstatný pro bezpečí vlastní duše. Bůh nám pomůže svým Svatým Duchem, abychom byli obezřetní v každé životní situaci, aby nás nepřítel nemohl obviňovat.

EGW MS 33 1911: „Kdyby lidé znali počet zlých andělů, kdyby znali jejich úmysly a aktivity, tak by byli méně pyšní a lehkovážní. Satan je kníže démonů. Padlí andělé, nad kterými vládne, činí jeho vůli. Skrze ně rozšiřuje své působení po celém světě. On je tím, kdo podněcuje a vyvolává zlo na celé naší planetě. Nikdo z nás nemůže doufat, že unikne pokušením z důvodu nedostatku satanových aktivit. Ten, který poslal celou legii padlých andělů, aby trápili jednu lidskou bytost, nemůže být odražen lidskou moudrostí, nebo silou.“

Marek 5:1-9 „¹Tehdy se přeplavili přes jezero do gerasenského kraje. ²Jakmile vystoupil z lodi, ihned proti němu z hrobů vyšel člověk posedlý nečistým duchem. ³Bydlel v hrobech a nikdo ho už nemohl ani svázat řetězem. ⁴Předtím býval často spoután okovy a řetězy, ale on ty řetězy vždy roztrhal a okovy rozlámал, takže ho nikdo nemohl zkrotit. ⁵Pořád, ve dne i v noci, byl v hrobkách a na horách, křičel a tloukl se kamením. ⁶Jakmile z dálky uviděl Ježíše, přiběhl a padl před ním na kolena. ⁷Hlasitě vykřikl: ‚Co je ti do mě, Ježíši, Synu Nejvyššího Boha? Pro Boha tě zapřísahám, netrýzni mě!‘ ⁸(Ježíš mu totiž řekl: ‚Vyjdi z toho člověka, nečistý duchu!‘) ⁹‚Jak se jmenuješ?‘ ptal se ho Ježíš. ‚Mé jméno je Legie,‘ odpověděl. ‚Je nás totiž hodně.‘ ”

Ale přesto že vlády a mocnosti temnoty jsou početné a neustávají ve svých aktivitách, tak by se křesťan nikdy neměl cítit bezmocně a beznadějně.

Když Pán mluví o satanovi tak říká, že v něm není pravda. Kdysi byl nádherný a plný světla. Boží slovo ale o něm říká: Stal jsi se pyšným kvůli tvé kráse.

Satan podnítl ostatní anděly ke vzpouře a poté co byli vyloučeni z nebes, je sjednotil, aby vším možným zlem škodili lidem, což je jejich jediná možnost jak způsobit bolest Bohu. Po vyloučení z nebe se rozhodl mstít se tím, že ničí vše co Bůh stvořil. Kolem praporu vzpoury, který vztyčil, se shromáždili zlí lidé všech generací. Zlí andělé se spojili se zlými lidmi, aby bojovali proti Kristovu království.

Satanovým cílem je přetvořit lidi tak, aby měli stejný charakter jako on. V okamžiku, když byl člověk stvořen, tak se satan rozhodl v něm vymazat Boží obraz a označit ho svojí pečeti. Měl úspěch, když

vstúpil do lidského srdce ducha závisti, nenávisti a ctižádosti. Na této planetě ustanovil království temnoty, jehož je knížetem. Zatoužil usednout na Boží trůn. Když se mu to nepodařilo, pracoval ve skrytu, zákeřně a podvodně, aby usedl v lidském srdci na místo, kde má být Bůh. Postavil svůj trůn mezi Boha a člověka, aby získal obdiv, který patří pouze Bohu.“

Ať už ale satan vymýšlí, co chce, Ježíš nám zaslíbil, že brány pekel nás nepřemohou. To neznamená, že mocnosti temna nepřemohou jednotlivé lidi, žel opak je pravdou. Většina lidí se nechá ovlivňovat satanem a následují ho. Demonstrují to svými životy. Jdou cestou zla. Ale brány pekel nepřemohou Boží církev jako celek. Otázka je, jestli jsme součástí Božího lidu-církve doby konce a jsme Pánu ve všem věrní. Proč ale použil Pán Ježíš ten výraz brány pekel? Přečteme si k tomu několik biblických textů.

Genesis 19:1 „Večer dorazili ti dva andělé do Sodomy. Lot seděl v sodomské bráně, a jakmile je spatřil, vstal a šel jim naproti.“

Genesis 22:16–17 „¹⁶Přisahám při sobě samém, praví Hospodin, protože jsi učinil tuto věc a neušetřil jsi svého syna, svého jediného: ¹⁷Nesmírně ti požeňm a nesmírně rozmnožím tvé símě - jako hvězdy na nebi a jako písek na břehu moře. Tvé símě ovládne brány svých nepřátel.“

Genesis 24:60 „a takto Rebece požeňmali: ‚Sestro naše, staň se matkou nesčíslných tisíců! Také tvé símě ať vládne branami svých nepřátel.‘ “

Rut 4:1 „Boáz mezitím šel k městské bráně. Posadil se tam a hle - právě tudy šel onen příbuzný, o kterém předtím mluvil. Boáz mu řekl: ‚Pojď sem, příteli, posad se.‘ “

V biblických dobách tedy byla brána místem, kde se obyvatelé setkávali k obchodním, právním a politickým jednáním. Kdo ovládal bránu, ovládal chod celého města. Brány pekel jsou tedy v biblické řeči centrem satanovi autority a moci. Je to místo, kde satan plánuje jak zničit každého z nás jednotlivě a boží církev jako celek. Je to místo kde plánuje škodit a zničit Boží království.

Když se díváme na to, co se děje v křesťanství všeobecně, nebo i v jednotlivých protestantských denominacích včetně CASD, tak by mohl mít člověk pocit beznaděje. Někdy to vypadá, že satan vítězí, že vše trvá moc dlouho, člověk propadá malomyslnosti, když vidí Laodicejský stav Božího lidu, ale nikdy nesmíme zapomenout, že vůdcem a Pánem církve je Kristus. Musíme se učit trpělivosti a vytrvalosti.

Zjevení 14:12 „Zde je zapotřebí vytrvalosti svatých, kteří dodržují Boží přikázání a mají víru Ježíšovu.“

V knize Zjevení v dopisech sedmi sborům, které popisují dějiny církve od prvního století až do konce lidských dějin, je zdůrazněna myšlenka, že následovníci Krista mají zvítězit.

Křesťanům v Efezu Ježíš říká: **Zjevení 2:7** „Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Kdo zvítězí, tomu dám jíst ze stromu života v Božím ráji.“

Křesťanům ve Smyrně Ježíš říká: **Zjevení 2:11** „Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Kdo zvítězí, tomu druhá smrt neublíží.“

Křesťanům v Pergamu Ježíš říká: **Zjevení 2:17** „Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Kdo zvítězí, tomu dám jíst skrytou manú a dám mu bílý kamének a na tom kaménku napsané nové jméno, jež nezná nikdo než ten, kdo je přijímá.“

Křesťanům v Thyatirách Ježíš říká: **Zjevení 2:26–28** „²⁶Kdo zvítězí a zachová mé skutky až do konce, tomu dám vládu nad národy. ²⁷Bude je pást železnou holí a rozbíjet je jako hliněné nádoby - ²⁸jak jsem to i já přijal od svého Otce - a dám mu jitřní hvězdu.“

Křesťanům v Sardách Ježíš říká: **Zjevení 3:5** „Kdo zvítězí, bude se oblékat bílým rouchem a jeho jméno nikdy nevymažu z knihy života, ale vyznám jeho jméno před tváří svého Otce i před jeho anděly.“

Křesťanům ve Filedelfii Ježíš říká: **Zjevení 3:12** „Kdo zvítězí, toho učiním sloupem v chrámu svého Boha a nevyjde již nikdy ven. Napíšu na něj jméno svého Boha a jméno města svého Boha, Nového Jeruzaléma sestupujícího z nebe od mého Boha, i své nové jméno.“

Křesťanům v Laodikeji Ježíš říká **Zjevení 3:21** „Kdo zvítězí, tomu dám usednout se mnou na mém trůnu, jako jsem i já zvítězil a usedl se svým Otcem na jeho trůnu.“

Ve Zjevení 5:5 se dočteme: „Jeden z těch starců mi však řekl: ‚Neplač. Hle, zvítězil Lev z pokolení Juda, kořen Davidův! On otevře tu knihu a jejích sedm pečeti.‘ “

Kristus Boží Syn v podobě člověka zvítězil nad satanem a všemi jeho pokušeními a nástrahami, které na něho přichystal. Tak i Jeho církvev musí zvítězit nad nástrahami a hříchy, ke kterým je satan pokouší.

O boji proti satanovu království a pronásledování Božího lidu hovoří v knize Zjevení obzvláště sedm pečeti. Nemáme prostor v této přednášce studovat pečetev podrobně, ale uděláme si o nich stručný přehled. Pořád studujeme téma: „Ani brány pekel nás nepřemohou.“

První pečeť.

Zjevení 6:1-2 „¹Dále jsem viděl, jak Beránek otevřel první ze sedmi pečeti, a slyšel jsem jednu z těch čtyř bytostí, jak řekla hromovým hlasem: ‚Pojd‘!‘ ²A hle, spatřil jsem bílého koně a ten, který na něm seděl, měl luk. Byla mu dána koruna a on vyjel ve vítězství, a aby zvítězil.“

Podle proroka Zachariáše je kůň symbolem Božího lidu.

Zachariáš 10:3-4 „³Proti těm pastýřům hněvem hořím, s těmi vůdci teď zúčtuji! Ano, Hospodin zástupů své stádo navštíví a z domu Judy učiní slavného koně do války. ⁴Z něj vzejde kámen úhelný, z něj stanový kolík, z něj bude luk do bitvy, z něj všichni vladaři.‘ “

Bílý kůň a tedy symbolizuje církev prvního století, která se pod vedením sv. Ducha vydala, aby na této zemi rozšířila Království Ježíše a porazila království satanovo. Tuto církev vede do boje Kristus znázorněný jako jezdec s korunou vítězství, tedy řecky „stefanos“. Zbraní v této válce je Boží slovo, které jako šíp vystřelený z luku zasahuje lidské srdce.

Druhá pečeť.

Zjevení 6:3-4 „³Když otevřel druhou pečeť, slyšel jsem druhou bytost říci: ‚Pojd‘!‘ ⁴A vyšel jiný kůň, ohnivě rudý. Tomu, kdo na něm seděl, bylo dáno odejmout mír ze země, aby se navzájem vraždili; a byl mu dán veliký meč.“

Satan začal rychlým šířením evangelia křesťany, v prvním století, ztrácet lidi, kteří si při slyšení evangelia uvědomovali, že jsou součástí satanova království temnoty a jsou jeho otroky. Proto musel rychle jednat a tak inspiroval Římany ke krutému pronásledování křesťanů. Rudá, ohnivá barva koně výstižně znázorňuje barvu prolité krve. Pronásledování začalo za císaře Nera, přibližně v době, kdy byl umučen apoštol Pavel. Křesťané byli nespravedlivě obviňováni z nejstrašnějších zločinů. Kvůli nim, tvrdili pohané, dochází k nejrůznějším pohromám – hladu, moru a zemětřesení. V houstnoucí atmosféře všeobecného podezírání a nenávisti namířené proti křesťanům, se našlo dost udavačů, kteří pro zisk zrazovali nevinné. Křesťané byli odsuzováni jako buřiči proti říši, nepřátelé náboženství, škůdci společnosti. Mnozí z nich byli v amfiteátrech předhozeni dravé zvěři, nebo zaživa upáleni. Někteří byli ukřižováni, jiní zašití do kůží zvířat a vhozeni do arény, kde je roztrhali psi. Jejich mučednická smrt

byla často hlavním bodem zábavy při veřejných slavnostech. Smrtný zápas křesťanů se tak stal jakýmsi zábavným představením, jež publikum neváhalo odměnit potleskem.

Marně se ovšem satan snažil zničit Kristovu církev násilím. Čím více jich bylo zabito, tím více se evangelium šířilo a počet jeho vyznavačů rostl. Ti, kdo byli umučeni pro svoji víru, patří Kristu a On je považuje za vítěze. Satan s touto strategií neměl úspěch. Proto se rozhodl, že bude proti boží vládě bojovat účinněji tím, že svůj prapor vztyčí přímo uprostřed křesťanské církve. Kdyby se mu podařilo oklamat Kristovy následovníky a vést je tak, aby se znelíbili Bohu, tak by ztratili svou sílu, odhodlanost a vytrvalost a stali by se jeho snadnou kořistí. Proto zastavil satan pronásledování křesťanů římskými císaři, císařem Konstantinem, který vydal v roce 313 po Kristu výnos tolerance. Tím přichází na scénu černý kůň.

Třetí pečeť.

Zjevení 6:5-6 „⁵Když otevřel třetí pečeť, slyšel jsem třetí bytost říci: ‚Pojď!‘ A hle, spatřil jsem černého koně a ten, který na něm seděl, měl v ruce váhy. ⁶Zprostřed těch čtyř bytostí jsem uslyšel hlas, jak říká: ‚Za denní mzdu jen mírka pšenice, jen tři mírky ječmene za denní mzdu; olej a víno však nech!‘ ”

Když satan nemohl přemoci boží lid – tedy Kristovu církev pronásledováním, tak jí zkorumpoval zevnitř. Pronásledování nebo infiltrace, nebo obojí jsou známé metody jak přemoci nepřítele. Černý kůň je úplným protikladem bílého koně. Křesťanská církev začíná spolupracovat se státem a dělat kompromisy s pohanstvím od roku 313 po Kristu. Bílý kůň, který reprezentoval čistotu učení – evangelia, hlášeného apoštolskou církví prvního století, se proměnil v koně černého, který symbolizuje zkorumpovanou církev, která hlásá falešné evangelium. V dějinách křesťanské církve nastává období duchovního temna.

Jezdec má v rukách váhy. Bůh váží na vahách jedince, národy a systémy. Babylonskému králi Beltšazarovi skrze proroka Daniela řekl: „Byl jsi zvážen na vahách a shledán lehkým“. **Daniel 5:24–28** Na vahách je vážena pšenice a ječmen. Množství pšenice a ječmene, které se dalo koupit za denní mzdu v době vlády černého koně je mnohonásobně menší, než za normálních okolností. Z pšenice a ječmene se dělal chléb. Chléb je symbolem Božího slova. Ježíš říká satanovi: **Matouš 4:4** „Je psáno: ‚Nejen chlebem bude člověk živ, ale každým slovem vycházejícím z Božích úst.‘ ”

U proroka Amose se dočteme: **Amos 8:11–12** „¹¹Hle, přicházejí dny, praví Panovník Hospodin, kdy na zem pošlu hlad - ne hlad po chlebu ani žízeň po vodě, ale po slyšení Hospodinových slov. ¹²Od moře k moři se budou plahočit a od severu bloudit na východ, aby hledali Hospodinovo slovo, ale nenajdou.“

V době vlády černého koně tedy přibližně v letech 313 – 538, začal být nedostatek Božího slova. Apoštol Pavel napsal ve **2. Listu Tesalonickým 2:3–7** „³Nenechte se od nikoho žádným způsobem oklamat. Než ten den přijde, musí nastat odvrácení od Boha. Musí se objevit ten bezbožník a zatracenec, ⁴ který se postaví na odpor a povýší se nade všechno, čemu se říká Bůh a co se uctívá. Usadí se dokonce v Božím chrámu a bude se vydávat za Boha! ⁵Nevzpomínáte si, jak jsem vám to říkal, když jsem byl ještě u vás? ⁶Víte, co mu dosud brání - smí se totiž objevit až v daný čas. ⁷Tajemství této bezbožnosti už ale působí; čeká jen na to, až zmizí ta překážka.“

Pavel již ve své době viděl, jak se do církve vkrádají bludy, které připravují půdu pro vznik papežství. Poznenáhlu, nejprve pokradmu a v tichosti, později už zjevněji, jak nabývalo na síle a získávalo nadvládu nad myšlením lidí, provádělo tzv. tajemství nepravosti své podvodné a rouhavé dílo. Téměř nepozorovaně vnikaly pohanské zvyky do křesťanské církve. Kruté pronásledování církve od pohanů utlumilo na čas ochotu k ústupkům a přizpůsobování. Když však pronásledování ustalo a křesťanství proniklo do královských paláců, vyměnilo skromnou prostotu, kterou se vyznačoval Kristus a Jeho apoštolové, za okázalost a pýchu pohanských kněží a vládců. Na místo Božích požadavků postavilo lidské názory a tradice. Formální obrácení císaře Konstantina na počátku čtvrtého století přijali křesťané s velkým nadšením. Když svět, formálně oděný spravedlností, vstoupil do církve, postupoval již rozklad

velmi rychle. Zdánlivě poražené pohanství vlastně zvítězilo. Pohanský způsob myšlení ovládl církev. Pohanské nauky, obřady a pověry byly zapracovány do věrouky a bohoslužby formálních Kristových následovníků. Kompromis mezi pohanstvím a křesťanstvím vedl k tomu, že se začal prosazovat člověk hříchu, o němž prorocství předpovědělo, že se bude stavět proti Bohu a vyvyšovat se nad něj. Obrovská soustava falešného náboženství je mistrovským dílem Satanovy moci – pomníkem jeho úsilí dosednout na trůn, aby vládl zemi podle své vůle.

Oleje a vína se ale černý kůň neměl dotknout. Olej je symbolem Svatého Ducha a víno je symbolem Kristovy krve prolité pro spásu lidí. Černý kůň symbolizuje nedostatek Božího slova. Evangelium Ježíše Krista je před lidmi skrýváno a zatemňováno. Svatý Duch ale působil dál na svědomí lidí a spása pro člověka skrze prolitou krev Ježíše byla stále k dispozici pro každého, kdo chtěl. Ovšem po nástupu papežství k moci roku 538 pak přichází doba temného středověku až do doby Francouzské revoluce. Toto období křesťanských dějin je symbolizováno čtvrtou pečetí.

Čtvrtá pečeť.

Zjevení 6:7–8 „⁷Když otevřel čtvrtou pečeť, slyšel jsem hlas čtvrté bytosti: „Pojd’!“⁸A hle, spatřil jsem koně mrtvolně bledého a jméno toho, který na něm seděl, bylo Smrt a za ním šlo Záhrobí. Byla jim dána moc nad čtvrtinou země, aby zabíjeli mečem, hladem, morem a divokými šelmami.“

Nedostatek Božího slova ve třetí pečetí vedl k duchovnímu hladu a moru a tím smrti v pečetí čtvrté. Odpadlá středověká církev doslova vraždila Kristovy věrné následovníky pochopitelně ve jménu Boha, kteří nesouhlasili s lidskými pohanskými výmysly a tradicemi ke kterým je inspiroval satan. Mrtvolně bledého koně, řecky chloros následuje smrt a záhrobí. Když lidé zemřou tak logicky následuje hrob. Meč je někdy v prorocství symbolem Božího slova nebo Ducha, který když přesvědčí lidi, že jsou hříšní, tak to probudí nenávist a meč pronásledování ze strany těch, kteří chtějí zůstat v postoji vzpoury proti Bohu - viz. Kain a Ábel. V období čtvrtého koně, tedy po dobu pronásledování věrných křesťanů 1260 roků odpadlým papežským systémem, používalo papežství meč státu, tedy králů, které často ovládalo strachem, že přijdou o spásu. Pronásledování skončilo v roce 1798, kdy se meč státu díky Napoleonovi obrátil proti papežství a zasadil mu dočasnou smrtelnou ránu. Jinými slovy tento systém zatím nemůže nikoho pronásledovat. Divoké šelmy, o kterých je v textu řeč, symbolizují nenávist zlých lidí proti Kristu a Jeho lidu.

Žalm 74:18–19 „¹⁸Vzpomeň si, Hospodine, na rouhání nepřátel, na to, jak národ bláznů tvé jméno urážel!¹⁹Nedávej šelmám duši své hrdličky, nikdy nezapomeň na život chudých svých!“

Žalm 17:8–12 „⁸Jak zřítelnici oka mě opatruj, ve stínu tvých křídel kéž úkryt naleznu⁹ před ničemy, kteří mě chtějí napadnout, před smrtelnými nepřáteli všude okolo!¹⁰Svým vlastním tukem zarostli, svými ústy zpupně mluvili.¹¹Vystopovali mě, už mě obkličují, očima pátrají, jak by mě srazili.¹²Jsou jako lev, jenž po kořisti lační, jak dravý lev, jenž číhá ve skrýši.“

EGW GC, str. 53 -55: „V šestém století bylo papežství již pevně nastoleno. Za své sídlo si zvolilo císařské město a římský biskup se prohlásil za hlavu celé církve. Pohanství ustoupilo a bylo nahrazeno papežstvím. Pak začalo období papežského útlaku trvajícím 1260 let. Křesťané se museli rozhodnout: buď se vzdají své čistoty a přijmou zpohanštělé obřady a bohoslužbu, anebo je čeká doživotní žalář, smrt na mučidlech, na hranici, nebo na popravišti pod katovou sekerou... Nástup církve k moci znamenal počátek doby temna. Tato temnota houstla s postupující rozpínavostí církve. Z Krista jako pravého základu byla víra přenesena na římského papeže. Místo aby lidé věřili v Božího Syna a očekávali od něho odpuštění hříchů a věčnou záchranu, vzhlíželi k papeži, ke kněžím a prelátům, kterým papež udělil určitou moc. Církev učila, že papež je pro člověka pozemský prostředník a člověk se tedy k Bohu může přiblížit pouze jeho prostřednictvím. Papež také stojí na Božím místě a lidé jej proto musí bezpodmínečně poslouchat. Neuposlechnutí jeho požadavků bylo dostatečným důvodem, aby na přestupníky byly uvaleny nejpřísnější tělesné i duchovní tresty. Tak byla pozornost lidí odvrácená od

Boha k omylným, bloudícím a krutým lidem a ještě hůře, k samému knížeti temnoty, který skrze ně projevoval svou moc. Hřích se zahalil do roucha svatosti. Kdykoli je písmo zatlačeno do pozadí a člověk začne považovat sebe za nejvyšší autoritu, můžeme očekávat jen podvod, klam a nepravost. S vyvyšováním lidských nařízení a tradic přichází úpadek, který se projevuje vždy, když lidé opomíjejí Boží zákon.

Zástupně za miliony zavražděných Kristových následovníků středověkou církví zmíním Jeronýma Pražského.

EGW GC, str. 112: „Zanedlouho byl Jeroným znovu předveden před koncil. Ve své krvežízivosti, již ještě více podráždila Husova prolitá krev, toužili po dalších obětech. Jeroným mohl zachránit svůj život jedině tím, že se pravdy vzdá bez jakýchkoli výhrad. Rozhodl se však, že vyzná svou víru a bude následovat svého bratra spolumučedníka do plamenů hranice.“

Tato a jiná zvěřstva páchaná padlou církví v osobách zkorumpovaných a satanem ovládaných církevních hodnostářů na nevinných lidech, kteří se provinili pouze tím, že měli na náboženské otázky jiný názor, zanechávali v mysli lidí otázku. Jak dlouho ještě Pane, Hospodine, budeš přihlížet těmto zločinům, aniž bys potrestal lidi, kteří je páchají? Odpověď na tuto otázku najdeme v páté pečetě.

Pátá pečeť.

Zjevení 6:9–11 „⁹Když otevřel pátou pečeť, viděl jsem pod oltářem duše zavražděných pro Boží slovo a pro svědectví, jehož se drželi. ¹⁰Hlasitě volali: ‚Jak dlouho ještě, Pane, ty svatý a pravý, nebudeš soudit a trestat obyvatele země za naši krev?‘ ¹¹Tu bylo každému z nich dáno bílé roucho a bylo jim řečeno, ať odpočívají ještě krátký čas, dokud se nenaplní také počet jejich spoluslužebníků, jejich bratrů, kteří mají být zabiti tak jako oni.“

Většina neadventistických teologů používá tento text jako důkaz toho, že člověk má nesmrtelnou duši. My jsme již ale v několika přednáškách na TB studovali, že člověk nemá nesmrtelnou duši, ale při stvoření se stal živou duší, tedy člověkem. V symbolické, obrazové řeči nám pátá pečeť dává informaci, že lidé zavraždění kvůli své víře v Boha, volají po spravedlnosti. Tak jako satanem inspirovaný Kain zabil svého bratra a bratrova krev tzv. volala k Hospodinu po spravedlnosti, tak volají všichni pro Krista a jejich víru v Něho zavraždění lidé po Boží spravedlnosti.

Genesis 4:10 „ ‚Cos to udělal?‘ řekl mu Bůh. ‚Slyš, krev tvého bratra ke mně volá ze země!‘ “

EGW GC, str. 59-60: „Ve 13. století byl zřízen nejstrašnější ze všech nástrojů papežství - inkvizice. Představitelé církevní hierarchie k tomu navedl sám kníže zla. Při jejich tajných poradách ovládal jejich zkaženou mysl satan a jeho andělé, zatímco neviděn stál uprostřed nich Boží anděl, který zaznamenával jejich hrůzná usnesení a zapisoval strašné činy, o kterých se lidé neměli nikdy dovědět. Veliký Babylon byl opojen krví svatých. Zohavená těla miliónů mučedníků **volala k Bohu**, aby nad touto odpadlickou mocí vykonal pomstu.“

Bůh odpovídá na tyto zločiny Božím vyšetřujícím soudem. **Daniel 7:9–10** „⁹Díval jsem se dál a uviděl toto: Byly rozestaveny trůny a Odvěký se posadil. Roucho měl bílé jako sníh, vlasy na hlavě jak vlnu beránčí. Jeho trůn - žhnoucí plameny a jeho kola - oheň hořící! ¹⁰Proud ohnivých řeky od něj vychází, miliony jsou jeho sloužících a miliardy před ním stojících. Soudní dvůr se posadil a byly otevřeny knihy.“

EGW GC, str. 61 – 62: „Dějiny Božího lidu během staletí temna jsou zapsány v nebi, lidské záznamy jim však věnují málo pozornosti. Několik zmínek o věrných Božích následovnících poskytují žaloby jejich pronásledovatelů. Řím se snažil potlačit každý náznak nesouhlasu se svým učením, nebo rozhodnutími. Snažil se zničit všechno, co považoval za kacířské, ať šlo o lidi, nebo spisy. I malý náznak nedůvěry, nebo pochybnosti o pravdivosti papežských dogmat, stačil k tomu, aby člověk riskoval svůj život, bez ohledu na to zda byl chudý, či bohatý, prostý, či vysoce postavený. Řím se také

snažil odstranit záznamy o krutostech, kterých se dopouštěl vůči všem, kdo se mu odvážili odporovat. Koncily nařídily, že musejí být zničeny všechny knihy a spisy, které takové záznamy obsahují.

Co pozemské koncily ovšem zničit nemohou, jsou záznamy o jejich činech v nebeských knihách. Každý člověk bude souzen podle svých skutků.

Římanům 2:5–8 „⁵Ty si ale svou tvrdostí a nekajícím srdcem proti sobě hromadíš hněv, který se zjeví v den hněvu a Božího spravedlivého soudu. ⁶On ,odplatí každému podle jeho skutků‘ - ⁷těm, kdo vytrvale konají dobro a hledají slávu, čest a nesmrtelnost, věčným životem; ⁸těm, kdo ve svém sobectví odmítají pravdu a řídí se nepravostí, však odplatí zuřivým hněvem.“

Výsledkem Božího soudu, který začal v roce 1844, což je komplexní studium textu Daniel 8:14, bude spravedlivý rozsudek. To je ale pro nás ještě budoucnost. Pojdme si ale přečíst co o tom píše Boží prorok doby konce **EGW** v knize **GC na straně 667–668**: „V zástupu vykoupených budou apoštolové pána Ježíše, statečný Pavel, horlivý Petr, milovaný a milující Jan, jejich věrní bratři a s nimi obrovské zástupy mučedníků, zatímco venku před městskými branami spolu se vším odporným a ohavným budou lidé, kteří je pronásledovali, věznili a zabíjeli. Nero, ztělesněná neřest a krutost, tam bude hledět na radost a jásot těch, které kdysi mučil a jejichž utrpení mu působilo ďábelské potěšení. Bude tam i jeho matka, aby viděla výsledek svého působení; aby pochopila, že špatné povahové rysy a vášně, které na něho přenesla a dále povzbuzovala a rozvíjela svým vlivem a příkladem, přinesly ovoce v zločinech, které vzbuzovaly hrůzu světa.

Budou tam římské kněží a preláti, kteří tvrdili, že jsou Kristovými vyslanci, ale proto, aby ovládli svědomí lidí, používali mučidla, vězení a hranice. Budou tam také pyšní papežové, kteří se vyvyšovali nad Boha a opovážili se změnit Jeho Zákon. Tito falešní církevní otcové se budou muset zodpovídat Bohu ze všeho, co by rádi považovali za prominuté. Příliš pozdě zjistí, že Vševedoucí bere svůj Zákon vážně a že vinu v žádném případě nepřehlídí. Tam poznají, že Kristus ztotožňuje své zájmy se zájmy svého lidu a pochopí hluboký význam jeho slov: **Matouš 25:40** „**cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.**“

„Celý bezbožný svět bude stát před Božím soudem obviněný z velezrady proti Boží vládě. Nikdo nebude obviněné hájit, nemají se čím omluvit; a Pán nad nimi vynese rozsudek věčné smrti.“ Tolik text.

Bůh odpovídá v páté pečetí všem mučedníkům všech dob, kteří položili životy za svoji víru, že obdrží roucho spravedlnosti a získají věčný život. Ovšem musejí ve svých hrobech ještě chvíli počkat, protože před tím, než bude jednou provždy vyřešen konflikt mezi Kristem a satanem, dojde na konci lidských dějin k satanově poslední snaze eliminovat všechny pravé následovníky Krista. K pochopení toho je nutná znalost třinácté kapitoly knihy Zjevení.

Zjevení 13:3 „**Jedna z jejích hlav vypadala jako smrtelně zraněná, ale její smrtelná rána se uzdravila. Celá země šla v úžasu za tou šelmou.**“

EGW k tomu píše: **GC, str. 579**: „Vliv Říma v zemích, které kdysi uznávaly jeho nadvládu, ještě zdaleka nepominul. Proroctví předpovídá obnovu jeho moci.“

Jinými slovy - až se uzdraví smrtelná rána římského papežství, tak tento systém, neboli šelma začne opět pronásledovat mučedníky budoucnosti, stejně jako pronásledovala mučedníky v minulosti.

Tím se dostáváme k šesté pečetí. To je doba, ve které žijeme my.

Šestá pečeť.

Zjevení 6:12–17 „¹²Když otevřel šestou pečeť, spatřil jsem, jak nastalo veliké zemětřesení. Slunce zčernalo jako žíněný pytel, měsíc byl celý jako krev ¹³a nebeské hvězdy padaly na zem, jako když

fikovník zmítaný velkým větrem shazuje své pozdní fíky. ¹⁴Nebe zmizelo, jako když se zavírá kniha, a všechny hory i ostrovy se pohnuly ze svého místa. ¹⁵Králové země a velmoži, boháči, vojevůdci i mocní, každý otrok i každý svobodný se ukryli do jeskyní a do horských skal. ¹⁶Tehdy říkali horám a skalám: „Padněte na nás a skryjte nás před Tím, jenž sedí na trůnu, a před hněvem Beránka! ¹⁷Přišel ten veliký den jeho hněvu, a kdo obstojí?“

Vyjmenovaná znamení na obloze použil Bůh k tomu, aby lidem oznámil, že to kruté pronásledování Božího lidu středověkou církví končí. Znamení měla sloužit k zaměření pozornosti lidí na přicházející soud, který začal v roce 1844. Dále tato znamení oznamovala, že začíná doba konce a blíží se druhý příchod Pána Ježíše.

V šesté pečetí jsou zmíněna dvě zemětřesení. Jedno je na počátku a druhé na konci šesté pečetě. Jedno je pro nás již minulostí a to druhé budoucnost. První zemětřesení se odehrálo v Lisabonu roku 1755. Zatmění slunce a měsíc jako krev v roce 1780 a padání hvězd jako fikovník v roce 1833. Tato znamení vedla lidi ke studiu proroctví obzvlášť knihy Daniel. Zatímco verše 12 a 13 oznámily konec pronásledování papežskou mocí a nebeský soud, tak verše 14–17 popisují Boží zákrok proti pronásledování Božího lidu papežskou mocí ve druhé fázi její existence. My tedy žijeme v době mezi veršem třináctým a čtrnáctým.

Zatím žijeme jako Boží lid v relativním klidu. Alespoň zde u nás. Papežský systém nabývá na popularitě, ale ještě mu politické mocnosti světa nedaly k dispozici svoji moc, tak jako to bylo ve středověku. S přibývajícimi problémy našeho světa ale může pozorný student proroctví a politického dění vidět, že se biblický prorocký scénář postupně naplňuje. V dohledné budoucnosti se naplní slova proroka Daniela.

Daniel 12:1–2 „¹V tom čase povstane Michael, veliký kníže a tvého lidu ochránce. Čas soužení tehdy nastane, jaké dosud nebylo od chvíle, kdy se stali národem. V tom čase bude tvůj lid zachráněn - každý, kdo je zapsán ve knize. ²Tehdy se probudí mnozí, kdo v prachu země spí. Jedni k věčnému životu, jiní k hanbě, pro věčnou výstrahu.“

EGW GC, str. 613: „Až Kristus opustí nebeskou Svatyni, zahalí obyvatele země temnota. V té době budou muset žít věřící lidé před Bohem bez přimluvice. Moc, která dosud zadržovala bezbožné, přestane působit a satan získá neomezenou nadvládu nad zatvrzelými lidmi. Boží trpělivost skončila. Svět odmítl Boží milost, pohrdl Boží láskou a pošlapal Boží zákon. Bezbožní lidé zašli za hranici Boží milosti. Boží Duch, kterému tvrdošijně vzdorovali, od nich odstoupil. Nebude je chránit Boží milost a budou vydáni napospas satanu, který pak zavleče obyvatele světa do závěrečné velké doby soužení. Boží andělé přestanou bránit průchodu lidských vášní a uvolní se všechno zadržované napětí. Celý svět bude zatažen do zkázy, jež bude děsivější, než byla zkáza starého Jeruzaléma... Lidé, kteří zachovávali Boží zákon, budou obviněni, že zapříčinili rány, které dopadly na svět. Bude jim prisuzována vina za strašné přírodní pohromy, války a krveprolévání, které naplní svět bídou. Moc, provázející poslední varovné poselství, vyvolá zlobu bezbožných. Jejich zášť se projeví proti všem, kdo přijmou toto poselství a satan tak ještě více rozdmýchá nenávist a pronásledování.“

Ježíš nám ale slíbil, že nás nikdy neopustí. **Matouš 28:20** „A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.“ A také nám slíbil, že ani brány pekel nepřemohou Boží církev. Všechny, kteří zvítězí, čeká nepředstavitelná odměna.

Zjevení 21:1-5 „¹Potom jsem uviděl nové nebe a novou zemi. Neboť první nebe a první země pominuly a moře již nebylo. ²Uviděl jsem svaté město, Nový Jeruzalém, jak sestupuje od Boha z nebe, připravený jako nevěsta okrášlená pro svého muže. ³Uslyšel jsem mocný hlas z trůnu: „Hle, Boží stánek s lidmi: bude bydlet s nimi a oni budou jeho lid; Bůh sám bude s nimi a bude jejich Bohem.“

⁴On jim setře každou slzu z očí a smrt už nebude, ani nářek ani křik ani bolest už nikdy nebude; neboť minulé věci pominuly. ⁵Ten, který seděl na trůnu, řekl: „Hle, činím všechno nové.“ Řekl také: „Napiš, že tato slova jsou věrná a pravdivá.“